

[Aksel Møller.]

sen]: Men der er jo ingen nye udgifter!). Nej, det kan det godt være, der ikke er, de 2 000 kr. til Ceylon faldt jo, og der spares måske også nogle andre småpenge hist og her. Men én ting er, at der er stillet forslag om større byrder på befolkningen, en anden ting er — og det er overhovedet uden for diskussionen — at sådan som man har foreslået disse byrder, betyder det større magt til staten, og hvis fiskeriministeren stadig vil kaste snøren i vandet, henviser jeg ham til bassinet her udenfor. Nej, de erklæringer, vi har fået af retsforbundet før valget, dem er der slået en streg over.

Jeg kunne ønske, at det høje ting havde en taler af den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starckes format her på denne side. Tænk, hvad han ville have kunnet få ud af et emne som en minister uden portefølje. Det har vi ikke, og vi er vel også, når alt kommer til alt, så forstående, at vi lader det fare med denne antydning af, at det kunne have været ganske interessant at høre, hvad han ville have sagt i en sådan situation. Hvordan skulle man nu på baggrund af de taler, som retsforbundet har holdt og har fået sine vælgere på — og der er jo ingen, der er i tvivl om, at den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke virkelig er i stand til at tale til folks hjerter og virkelig i stand til at få deres følgeskab, og at han har et mægtigt ansvar, når han har et sådant redskab som disse talegaver til sin disposition — hvordan skulle man på baggrund af de taler have ventet, at han ville handle, som han har handlet? Hvad er motivet? — det er i alt fald altid det, man spørger om, når en forbrydelse konstateres. Hvad er motivet til at gøre noget andet, end man lovede vælgerne? Andre, der bruger stærkere ord end jeg, ville måske have antydnet: det forræderi mod vælgerne, som retsforbundet har gennemført. Hvad er motivet? Hvad har retsforbundet opnået? Hvor er stemplet for retsforbundets indsats? Nå, det får vi jo at vide senere.

Og nu har vi altså en flertalsregering. Vil den lade folk være i fred? Mon den vil gøre det billigere end andre? Ja, jeg har mine tvivl, og jeg synes nok, at de forslag, der foreligger, tyder på, at den allerede nu er i færd med at skrive en meget alvorlig

regning ud, i alt fald en regning, der, når den skal betales, ikke lader de mennesker, det drejer sig om, i fred, heller ikke dem, der rammes indirekte deraf. Når det ærede medlem hr. Per Hækkerup som ordfører for sit parti taler om, at det kun er en begrænset kreds, der rammes deraf, er det en af disse kortsynede økonomiske betragtninger, som er så farlige. Det forplanter sig langt ud over denne kreds. Da man i 1955 pålagde befolkningen byrder i anledning af en af de valutakriser, vi da havde, til et beløb af 400 mill. kr. årlig, steg arbejdsløsheden i løbet af 1955, så vidt jeg husker, fra ca. 8 pct. til ca. 11 pct. Hvad tror man dette vil betyde? Jeg er da ikke et øjeblik i tvivl om, at det vil forplante sig. Den mand, der skal betale denne tvangsopsparing og den skat, der ligger deri, vil være nødt til ikke bare at begrænse sin egen udfoldelse — det kunne endda være — men også til at begrænse sig på områder, der betyder produktion og beskæftigelse.

Nu har vi altså en flertalsregering, og det karakteristiske ved denne flertalsregering er, at den ikke vil lade folk være i fred. Det, der derefter er karakteristisk ved den, er, at de tre partier, hvoraf den består, uopfordret af oppositionen har påtaget sig ansvaret for Danmarks ledelse.

Hvordan er så oppositionens stilling over for en sådan ny foreteelse i vort politiske liv som en flertalsregering? Oppositionens stilling må være, at den herefter, principielt i alt fald, er fritaget for at være medregent. Jeg stiller den højtærede statsminister et spørgsmål. Jeg ved ikke, om den hemmelige protokol, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen omtalte, vil blive offentliggjort, men jeg spørger den højtærede statsminister, om samarbejdet mellem de tre regeringspartier betyder, at der intet kan ændres i lovforslagene, uden at alle tre partier er enige derom. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Ja, mon ikke?). Mon ikke, siger den højtærede statsminister. Så har oppositionen den oplysning om, hvor langt den kan komme med sine synspunkter. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det siger da sig selv!). Ja, men det var rart at få det bekræftet, ikke blot for det høje ting, men for det ganske Danmark, at kun hvis oppositionen kan overbevise alle tre